

peges, at en saadan Lov afhjælper et Savn her i dette Land eller kan tjene til at forebygge en ellers indtrædende Fare. Da det første ikke er Tilfældet, maatte de nye Regler vel motiveres med en Henviſning til den Skade, der ellers vil ske. Men heller ikke i denne Henseende er der fremkommet Argumenter, der kan overbevise os om de nye Reglers Berettigelse. Der foreligger os bekendt ikke noget Materiale, der kan bevise, at det i Almindelighed, uanset Arbejdets Art, maa anses for nødvendigt for Fostrets Sundhed, at der udenvidere aabnes Adgang for Moderen til at undlade at passe sit sædvanlige Arbejde 6 Uger før Nedkomsten, ligesaa lidt som der fra Lægevidenskabens Side foreligger nogen Udtalelse om, at en saadan Forholdsregel er uomgængelig nødvendig. Den Omstændighed, at intet af de store Industrilande, hvor de skadelige Følger af Kvinders Arbejde før og efter Nedkomsten jo maatte vise sig særlig tydeligt, har indført Bestemmelser af tilnærmelsesvis saa vidtrækkende Omfang, som de nu foreslaaede, taler ogsaa i høj Grad for, at vort Standpunkt er rigtigt.

Idet man iøvrigt maa henholde sig til de nysanførte Betragtninger, skal man bemærke følgende til det nu fremlagte Lovforslags Enkeltheder:

ad § 1.

Udvidelsen af Beskyttelsen for Barselkvinder til ogsaa at omfatte Kvinder indenfor Haandværk-, Handels- eller Transportvirksomheder kan man ikke principielt fraaade, selv om der ikke foreligger noget Bevis for, at en Lovgivning er tiltrængt paa dette Omraade. Det samme gælder Bestemmelsen om, at det er *alle* Kvinder, der er ansat i Industri-, Handels- eller Transportvirksomheder, der falder ind under Loven.

Et absolut Forbud mod at arbejde i 6 Uger efter Nedkomsten vil ofte føles som en Uretfærdighed af de Kvinder, der godt kan arbejde i en Del af denne Tid, og da vi er af den Overbevisning, at det praktiske Liv selv vil ordne Forholdet i de Tilfælde, hvor en Hviletid udover de nugældende 4 Uger er nødvendig, mener vi ogsaa under Hensyn til de Virkninger, en saadan Bestemmelse i Forbindelse med Bestemmelserne om Fritagelse for Arbejde før Nedkomsten vil have for Kvinders Adgang til at faa Arbejde, at en Udvidelse til 6 Uger ikke bør finde Sted, medmindre det kan godtgøres, at dette i Almindelighed er nødvendigt for Moderens og Barnets Skyld. I hvert Tilfælde maa den nugældende Bestemmelse om Adgang til at arbejde, naar den fornødne Lægeattest foreligger, bevares.

ad § 2.

Der har hidtil ikke været Bestemmelser om Kvinders Arbejde før Nedkomsten, og man maa stille sig noget tvivlende overfor Nødvendigheden af nu at indføre saadanne Bestemmelser. Det kan ikke undgaa at medføre Ulemper for en Virksomhed, naar dens Arbejdere kan blive borte fra Arbejdet i 12 Uger, og Reglen, der virker i Retning af at indføre dette Forhold, vil sikkert medføre, at Arbejdsgiverne maa træffe Forholdsregler for at undgaa en saa ustadig Arbejdskraft. Herved vil Kvindernes Adgang til paa lige Fod at konkurrere med Mændene blive indskrænket, idet Arbejdsgiveren maa regne med, at Kvinderne *kan* benytte deres Ret til at blive væk, og man maa gaa ud fra, at Kvinderne ogsaa vil benytte sig af den Ret, saafremt den ydede Understøttelse fastsættes i Overensstemmelse med Konventionens Bestemmelse om »en *tilstrækkelig* Understøttelse til hendes og Barnets *fulde* og *tilstrækkelige* Underhold«. Ganske vist er den i Lovforslaget fastsatte Understøttelse ikke i Overensstemmelse med Konventionen, idet den er væsentlig mindre end Lønnen, hvorved Kvindernes Interesse i at benytte Bestemmelsen forringes. Da der ikke os bekendt foreligger noget Ønske fra Kvindernes Side om at faa denne Ret, og da Udviklingen har vist, at det praktiske Liv selv regulerer dette Forhold, uden at der er fremkommet Klager herover, maa vi anse Bestemmelsen som overflødig saalænge.